

БОЖА ГРИЖА

Живѣло нѣкога едно нѣмо момиче, което било сираче. Хората, като го гледали, казвали: „Ето, заради такива Господъ дава хлѣбъ!“ Въ сѣщото село имало и единъ сиромашъ човѣкъ. Нему никакъ не му вървѣло въ живота: Добитъкъ ли вземе да отглежда, ще измре отъ болестъ, ниви ли посѣе, житото ще изгние отъ мразъ, или ще го убие градушка; търговия ли започне, ще изгуби, кжща ли заправи, ще се събори, или ще я отвлѣче порой. Най-после той взелъ да отгледа нѣмото момиче. Щомъ въвелъ момичето въ кжщи, изведнажъ му тръгнало като по вода: Стадото му се умножило, ливадитѣ захванали да даватъ сѣно, хамбарътъ му се напълнилъ съ жито и търговията му провървѣла. Зачудилъ се човѣкътъ на тая промѣна и си рекълъ: „Това е кѣсметътъ на нѣмото момиче. Господъ зарадъ него дава всичко това“.

Веднажъ той излѣзълъ да обходи имотитѣ си. Дълго се разхождалъ между хубавитѣ едри жита, вече готови за жътва, и не могълъ да имъ се на-

радва. По пѣтя между нивитѣ вървѣлъ единъ пѣтникъ. Той настигналъ стопанина и го запиталъ: „Побратиме, чии сж тия ниви?“ — „Мои!“ отговорилъ гордо човѣкътъ. Пѣтникътъ отминалъ. Но щомъ се отдалечилъ изведнажъ въ единия край на голѣмата нива се задимило: Запалило се житото. Човѣкътъ се затичалъ да гаси, но скоро пожарътъ обхваналъ половината нива. Затюхкалъ се бедниятъ човѣкъ и колкото повече га-